

Aaiún Nin (Angola)

Nebinární autorstvo Aaiún Nin (* 1991) pochází z Angoly, píše básně, věnuje se aktivismu a tvoří multimediální umění. Ve svých dílech zkoumá a konfrontuje problémy pohlaví, rasy a sexuality, ať už v kontextu postkoloniální Afriky nebo prostřednictvím zkušeností migrantů v Evropě.

Po opakované společenské i fyzické perzekuci v Angole rok 2016 pro Aaiún Nin znamenal vynucené stěhování do Dánska, kde Nin také vyšla první básnická sbírka v dánštině *På min huds sorthed* (2021). Dánská rada pro uprchlíky však odmítla udělit Nin azyl, přestože v Angole jsou lidé z LGBTQI+ komunity stále veřejně pronásledováni. Nin tak v rámci rezidence ICORN přesídlilx do Krakova (2021–2023), kde publikovalx druhou básnickou sbírku *Rozbité poloviny mléčného slunce* (2022), tentokrát v angličtině. Od roku 2023 žije v Bernu, kde Nin nabídla pomoc místní pobočka ICORN.

ukázky přeložil Pavel Drábek

tragédie se děje

a žal

žal se děje

a s ním ta samota a šílenství

k neuvěření

šílenství se děje

a není v tom spravedlnost ani rovnost

válka se děje

a s ní ti vojáci a zbraně

zničené domy

a sirotci

okupace se děje

a otrávená země

a nedostatek potravin

podvýživa se děje

a vyhoštění

a prospěchářské humanitární organizace

jsou utečenecké tábory

a lidem dají pytle zrní

a znemožní přístup k čisté vodě

dětská práce se děje

a nafouklá břicha plná parazitů

indoktrinace a závislost kvete v jejich psychice

přežití se děje
a s ním urgence a následná dysfunkce
dysfunkce se děje
ztrácíme části sebe abychom mohli dál
tragédie se děje

a žal
žal se děje
a s ním ta zlá sobeckost a apatie
apatie se děje
nůžky nerovností se rozevírají
a náklady na bydlení přerůstá mzdové tabulky.
V tomto světě války a teroru
amputovaných těl
vyschlé, jalová půda a nepřináležení
jsou miliardáři
s těmi svými kosmickými loděmi a
sklady co decimují zaměstnance minimální mzdou
fašismus si strhl masku
a spálí zem
a přitom předbíhat ve frontě přes mrtvolu

Bůh dal člověku slovo
a ve slově bylo jeho jméno
Člověk slovo vzal a vyložil si ho
k obrazu svému
k obrazu muže pouze

Slovo zavrhlo ženu
i půdu kde leželo tělo zavražděné lesbie
nasáklé krví
zprostito ji spravedlnosti které se jí nedostane
ve jménu Božím byla zabita
a ve jménu Božím bude jejímu vrahovi odpuštěno
v zemi svobodných
kde jsme všichni rovni před zákonem

a přesto je spravedlivější zabít nevinného
vinit oběť a odpustit znásilňovateli
ve jménu Božím
Zákony se píšou aby ospravedlnily
vybíjení celých lidských ras

a ve jménu Božím
evropské vlády jsou zproštěny viny za nečinnost
když se mrtvá těla vyplaví na pobřeží jejich
kontinentu

Zavržení tímto slovem nezná mezí
ani odpornost co se vsakuje
do morku těch které slovo podmanilo
Slovo Boží naučilo ženy nenávidět se

a bažit po moci utlačovat jiné
hledat vykoupení v násilí
schvalovat násilí páchané na jiných ženách

Ve jménu Božím

vychrstly kyselinu na hnědou tvář muže
podezřelého že je gay

a uškrtily transženu ve starém autě na sedadle
spolujezdce

A pořád ve jménu
a k obrazu toho co ospravedlňuje násilí
Věčné zatracení čeká ženu
černocho
gaye
a nemají spočinutí v zemi svobodných
kde je spravedlivější zabít nevinného
vinit oběť a odpustit znásilňovateli
ve jménu Božím

Oroduj za nás nyní i v hodinu smrti naší
Oroduj za nás nyní i v hodinu smrti naší
Oroduj za nás nyní i v hodinu smrti naší
Oroduj za nás.

My jsme ta těla uprchlých
My jsme ta mrtvá těla
vyplavená na břehu.
Naše nafouklá těla, když je najdou,
jsou němá a bezejmenná
zoufalost zasutá,
umlčená.
Utopená v slané vodě.

Moře.
Přecpané čluny.
Oranžové vesty.
Topící se Afričani.
Ty co utekli poslali zpět.
Je teď nelegální hledat azyl.
Černé a hnědé kvóty v Evropě už jsou splněny.
Ze Středozevního moře je masový hrob.

Petice zůstávají oslyšeny
a nahlížená podřadnost
třísní pleť těch těl co uprchly.
Naše těla, naše nafouklá těla.
Připomínaná, pokud tedy vůbec,

jako hrubá, násilná
sotva lidská.

Oranžové vesty.

Moře.

Topící se lidé.

Vyprávěj, jak tě poprvé otrávil jedem.

Jak se hluboká rudá krev proměnila na ropu. Černou a těžkou.

A tvá duše se rozštěpila vejpůl.

A ty polovice se třepily dál, až existuješ jako zlomky.

v letadle byla tma.

plakali jsme, tak jak mě to naučila teta,

tiše

s tváří odvrácenou, aby mě nikdo neviděl

a čichám pachy palubních pokrmů, mastných a kovových

Ukaž mi ránu, co se nikdy nezhojila. Ukaž mi modřiny

ty co značkují tvou kůži jak mateřská znaménka.

Ukaž mi ty jizvy, co nějakým darem shůry

otekly

a zperleťovaly

na černi tvé kůže.

ve jménu otce

syna

i ducha svatého

udeří opasek.

a vždy na tělo. na tvář nikdy.

Prozrad' mi tajemství.

Ukaž mi, kde ti na těle sedí hanba.

Prstem mi nakresli, jak na tvé kůži vypadá.

Prstem mi ukaž, jaké to je, když tě hledají.

Prstem mi nakresli obrysy svého úsměvu.

kde je tvůj domov?

Stane se někdy, že zapomeneš na hnilobný pach ponížení?

Sestřička se zeptala co je s mámou

Sestřička se zeptala proč máma pláče

Sestřička nemůže ven z postele

Sestřička má zápal plic

Tátu jsme neviděli šest měsíců

Jak se měří ztráta?

povídej mi o tom co chceš zapomenout.

o tom cos toužilo jednou být

než tě tobě sebrali.

o tom co ti dalo krutost.

povídej mi kdy ti došlo

že jít dál znamená opouštět

o částech sebe cos kdysi milovalo.

Máma mi píše že mám zavolat tátovi.

Tím ale říká zavolej mi.

Tím ale říká vrať se v čase.

Tím ale říká nikdy mi nepatřilo.

Tím ale říká chci ti patřit.

Jak se máme držet pohromadě,

když všeobecné modely migrace

si opanují práva nad mocí zůstat stát

a rozeženou nás poryvy větru

plnými prachu

plnými vzdechů

a jemných pachů střelného prachu a hladu

a nutí nás jít na nehostinná místa

která z nás dělají číselné řady natištěné na cedulích

a na á-čtyřkách

čárové kódy s údaji

naší nežádoucí migrantské minulosti

a našich zápisů v trestním rejstříku

a zatím jediný spáchaný zločin je usilování o bezpečí

Zkoušeli jsme mnohokrát usnout

s touhou zapomenout na vše co jsme prožili

s vědomím že ani jeden můj vtip není zas tak

vtipný

jsou to prostě tragédie kterým jsme se naučili

smát.

A kdybychom věřili na Boha

přáli bychom si aby z nebe spadla tři jablka.

Jedno pro tebe.

Jedno pro mě.

A jedno pro toho kdo rozhodne o našem osudu.

Když mě poprvé zavřeli v azylovém táboře, prohledali mě odshora dolů policisté v plné zbroji. Sedím v čekárně spolu se dvěma ozbrojenými policisty. V místnosti bylo jedenáct židlí, nádržka na vodu, zamřížovaná okna a sterilní zářivky nemocničních čekáren. Byli jsme tam já a dva ozbrojení policisté. Pak přišel jeden černošský pár s malým dítětem. Dítě ani jednou nezvedlo oči od podlahy. Pár a já jsme se vyhýbali pohledem. Měli jsme strach, ale byli jsme černí. Dát najevo strach není valuta, kterou si můžeme dovolit. A to jsme nespáchali nic zlého. Měla bych napsat že toho dne jsem se styděla za svou existenci.

Měla bych napsat že od toho dne

jsem napsala třicet šest vzkazů

kdyby našli mé tělo

Měla bych napsat

že ne každé zamítnutí je stejné